

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 23. června 2020 v trestní věci obžalovaného [údaje o účastníkovi]

takto:

Odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Klatovech proti rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 27. 2. 2020 č. j. 3 T 107/2018-294 se podle § 256 trestního řádu zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [jméno] [příjmení] podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby Okresního státního zastupitelství sp. zn. ZT 116/2018 pro skutek, že dne 6.5.2017 v době okolo 18.00 hodin v obci Nezamyslice, na hřišti TJ Nezamyslice při mistrovském zápasu okresního přeboru v kopané mezi oddíly TJ Nezamyslice a [jméno] Velký Bor jako hráč týmu TJ Nezamyslice při souboji o míč, při provádění takzvaného skluzu, tento manévr nezvládl a narazil nepřiměřenou silou chodidlem své nohy zepředu do holeně levé nohy [jméno] [příjmení], [datum narození], hráče týmu Slavoj Velký Bor, kterému tím způsobil zlomeninu obou kostí levého bérce, která byla léčena operací, osteosyntézou dne 6. 5. 2017 v Nemocnici Strakonice a.s. s následnou hospitalizací do 26. 5. 2017 a poté ještě od 28. 5. 2017 do 30. 5. 2017, když celková doba léčení a stavu poruchy zdraví srovnatelné s nemocí bránící při výkonu obvyklých úkonů i mimo povolání výrazně přesáhla dobu šesti týdnů, tedy měl jinému z nedbalosti způsobit těžkou újmu na zdraví, a tím spáchat přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odstavce 1) trestního zákoníku, neboť zažalovaný skutek není trestným činem.

2. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byli poškození [jméno] [příjmení], [datum narození] a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkázáni s uplatněnými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Proti zprošťujícímu rozsudku podala včasné odvolání státní zástupkyně. Ta se zprošťujícím výrokem zásadně nesouhlasí. Domnívá se, že svým jednáním obžalovaný naplnil znaky skutkové podstaty žalovaného přečinu, a to dokonce ve formě vědomé nedbalosti. Podle státní zástupkyně okresní soud opětovně dostatečně nevyhodnotil výpovědi vyslechnutých svědků, byť mu to bylo krajským soudem uloženo, pouze ve stručnosti zkonstatoval jejich obsah. Také se nezabýval nákresey svědků zachycujících postavení hráčů v okamžiku střetu obžalovaného s poškozeným. V souvislosti s tím pak nelze přijmout názor soudu, že i v případě, že by přistoupil na variantu toho, že obžalovaný jako bránící hráč provedl zákrok, kterým zasáhl pouze nohu útočícího hráče, který odkopl míč a míč vůbec nezasáhl, nemohlo by se jednat o jednání, které může naplnit skutkovou podstatu trestného činu, když jak vyplývá z pravidel fotbalu, tak za surovou hru se označuje i podle nových pravidel zákrok skluz, který je veden nebezpečně tak, že je způsobilý přivodit zranění jak útočícího hráče či jiného hráče a takto je toto jednání posouzeno jako surová hra, která se trestá podle pravidel fotbalu. Státní zástupkyně se domnívá, že pokud by soud posuzoval jednání obžalovaného komplexně, musel by dojít k opačnému závěru.

4. V první řadě jsou to výpovědi poškozeného [jméno] [příjmení] a dalších přítomných svědků - [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kteří se shodli na tom, že se nejednalo o klasický skluz. Svědkyně [příjmení] uvedla, že si nemyslí, že obžalovaný chtěl poškozenému sebrat míč v tom smyslu, že by pak s míčem chtěl pokračovat dál, chtěl ho připravit o míč a v okamžiku, kdy si poškozený míč přehazoval, tak mu vjel na stojnou nohu,

ovšem ne jakoby se klouzal, ale přímo. Má za to, že míč vůbec netrefil, nýbrž zasáhl hned stojnou nohu. Rovněž svědek [příjmení] nevnímal zásah obžalovaného jako čistý skluz, jeho průběh popsal tak, že poškozený [příjmení] si kopnul míč a do nohy, kterou se chtěl odrážet a běžet za míčem, mu obžalovaný dojel se zvednutou nohou, spíš jakoby vyskočil, jednu nohu měl na zemi a druhou ho trefil do holeně. Byl to hrubý faul, nešlo o míč, ten byl pryč. Na upřesňující dotaz obhájce obžalovaného pak svědek opětovně uvedl, že se jednalo o skočení se zvednutou nohou, ale potom se samozřejmě obžalovaný doklouzнул, protože dopadl na zem. V době, kdy poškozeného trefil, byl ve vzduchu a pak spadnul. Svědek [příjmení] popsal nepřiměřenost zákroku obžalovaného, když vypověděl, že poškozený [příjmení] běžel pro balon k lajně a obžalovaný [příjmení] do něj nalít jak blázen. Poškozený, od něhož stál asi tak pět metrů, si míč předkoppl s tím, že bude útočit na bránu, obžalovaný skočil po něm do skluzu a trefil mu stojnou nohu, balon netrefil, ten měl poškozený před sebou. Svědek [příjmení] viděl zákrok ze vzdálenosti asi 30 metrů. Uvedl, že poškozený měl balon, obránce k němu přiběhl a dal skluz přímo šlapákem na holenní kost.

5. Podle státní zástupkyně z uvedených výpovědí je zřejmé, že zákrok obžalovaného neměl zcela jednoznačně charakter skluzu, neboť svojí agresivitou a způsobem provedení zjevně vybočoval z jeho rámce. Za této situace zákrok nelze posoudit pouze jako surovou hru, když v první řadě se nejednalo o tzv. čistý skluz a kromě toho obžalovaný nejen že ohrozil zdraví a bezpečnost soupeře, ale svým jednáním svému soupeři způsobil újmu na zdraví, která má jednoznačně charakter těžké újmy.

6. V rámci hodnocení povahy utrpěného zranění z hlediska lehké či těžké újmy na zdraví soud opakovaně poukazuje na názor znalce [příjmení] [příjmení], že z jeho pohledu se u poškozeného o těžkou újmu na zdraví nejednalo, po celou dobu šesti týdnů jeho stav nebyl vážný. Ačkoliv názor znalce ohledně charakteru újmy na zdraví není pro soud závazný a hodnocení této otázky přísluší pouze soudu, nevzal znalec v potaz a dostatečně nevyhodnotil skutečnosti vyplývající z výpovědi poškozeného a jeho přítelkyně [jméno] [příjmení]. Poškozený [příjmení] vypověděl mj., že hned po zranění podstoupil operaci, kdy mu otevřeli nohu, měsíc ležel pouze na zádech, nemohl se ani obrátit, po dobu 14 dnů si nemohl dojít na záchod a po 14 dnech pouze při asistenci zdravotní sestřičky. K zatěžování končetiny nedocházelo zhruba další měsíc, stále chodil o berlích. Pokud začátkem července, tedy bezmála dva měsíce po zranění, začal chodit do zaměstnání, bylo to pouze díky laskavosti a vstřícnosti zaměstnavatele, který mu poskytl vozidlo s automatickou převodovkou, takže levou nohu mohl mít ve vozidle nataženou. Při práci s počítačem měl pak zhruba po celý červenec nohu položenou na plastovém boxu ve vodorovné poloze. Po celou dobu o něj pečovala přítelkyně, pomáhala mu téměř se vším, on sám byl schopen pouze, „odpajdat“ se na záchod. Svědkyně [příjmení] k povaze poškozeného uvedla, že je radši, když si může všechno zařídit sám, nemá rád, když musí někomu říkat o pomoc. Byl však odkázán na její pomoc minimálně do konce června, po celou dobu se o něj každý den starala, pomáhala mu s mytím, pomáhala mu do vany, vařila mu jídlo a všechno mu musela nosit. Státní zástupkyně se tudíž domnívá, že charakter zranění poškozeného splňuje kritéria déle trvající poruchy zdraví, když poškozený byl podstatně omezen v běžném způsobu života po dobu delší jak šesti týdnů.

7. V rámci komplexního posouzení jednání obžalovaného podle státní zástupkyně nelze přehlédnout jeho hodnocení jako hráče okresního přeboru, kdy ještě před skutkem byl dne 30.4.2016 vyloučen za urážku rozhodčího a měl zastavenou závodní činnost na tři soutěžní utkání, 4.6.2016 byl vyloučen za tělesné napadení protihráče a zastavenou činnost měl na tři soutěžní utkání, 22.10.2016 byl vyloučen za dvě žluté karty v průběhu utkání a měl zastavenou činnost na jedno soutěžní utkání. Po roce od inkriminovaného jednání, tedy 5.5.2018, byl vyloučen za dvě žluté karty v průběhu utkání, to samé 22.9.2018 a 27.10.2018, kdy byl vyloučen za tělesné napadení protihráče v přerušené hře a byla mu zastavena závodní činnost na tři soutěžní utkání.

Obecně je nutno konstatovat, že tyto údaje zcela zjevně svědčí o tom, že obžalovaný je zřejmě příznivcem tvrdé hry. Zarážející je i to, že v posledním případě napadl protihráče v přerušené hře.

8. S ohledem na uvedené skutečnosti nesouhlasí státní zástupkyně s hodnocením důkazů soudem prvního stupně. Domnívá se, že fotbal jako každá jiná hra má svá pravidla, je třeba je dodržovat. Účelem pravidel hry je nejen stanovit oběma soupeřícím stranám rovné podmínky, ale současně i chránit zdraví hráčů před zákroky, které zpravidla či alespoň občas vedou k jejich zranění. Na dodržení pravidel je společenský zájem a tento zájem byl obžalovaným se závažnými následky porušen. Podle státní zástupkyně již nelze jeho jednání posuzovat v rámci sportovních pravidel, ale naplnil jím všechny znaky skutkové podstaty přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku.

9. Závěrem státní zástupkyně navrhl, aby krajský soud zrušil rozsudek okresního soudu a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí.

10. K odvolání státní zástupkyně se vyjádřil prostřednictvím svého obhájce i obžalovaný. S argumenty státní zástupkyně nesouhlasí, domnívá se, že soud prvního stupně vyhodnotil výpovědi svědků správně a také správně dovedl, že se jednalo o skluz ve smyslu pravidel fotbalu. Poškozený [příjmení] sice opakovaně vypověděl, že neměl v době zásahu míč u nohy a že se nejednalo o skluz ze strany obžalovaného, ale o skočení na nohu, ale toto tvrzení podporují jen svědci [příjmení], teta poškozeného a svědek [příjmení], jeho bratranec, tj. osoby, u nichž lze mít s ohledem na jejich příbuzenský vztah k poškozenému určité pochybnosti o objektivitě svědecké výpovědi. Věrohodnost svědků je snižována u svědkyně [příjmení] tím, že opakovaně uvedla v přípravném řízení, že se jednalo o skluz, což při hlavním líčení popřela a svědka [příjmení] tím, že nebyl schopen jednoznačně vysvětlit mechanismus zranění. Nejprve uváděl, že obžalovaný vyskočil, ale jednu nohu měl současně na zemi, druhou trefil poškozeného do holeně, následně uvedl, že obžalovaný dopadl na zem až poté, co došlo k nárazu do nohy poškozeného a hned poté uvedl, že po nárazu byl jednou nohou na zemi.

11. Naproti tomu ostatní svědci, např. [příjmení] a [příjmení] shodně jako obžalovaný uvedli, že se jednalo o skluz. Svědek [příjmení] dokonce uvedl, že poškozený měl v době zákroku míč u nohy, nebyl se pouze schopen vyjádřit k tomu, zda obžalovaný nejdříve trefil míč a pak nohu poškozeného. Tvrzení tohoto svědka koresponduje s tvrzením obžalovaného a svědků [příjmení] a [příjmení]. Značnou důkazní hodnotu má podle názoru obžalovaného výpověď svědka [příjmení], který působil při zápase ve funkci rozhodčího a lze u něho předpokládat největší míru objektivitu. Kromě toho byl přibližně pět až sedm metrů od místa střetu a měl na něj výhled. Svědek potvrdil, že se jednalo o skluz, když poškozený měl v době zákroku míč u nohy, chtěl si ho zpracovat, ne udělat kličku. Obžalovaný mu v tomto okamžiku trefil nohu. Podle svědka pak byl při skluzu zasážen i míč a svědek vyloučil, že by obžalovaný skočil útočícímu hráči na nohu. Podle názoru obžalovaného nelze z výpovědi svědka [příjmení] dovést jakýkoliv náznak nejistoty ohledně posouzení zákroku jako nespportovního chování. Skutečnost, že se jednalo o skluz a nikoliv o naskočení na nohu s úmyslem zranit protihráče, potvrdil i opakovaně slyšený znalec MUDr. Pittr. Pokud se týká charakteru zranění, znalec se k němu opakovaně vyjádřil tak, že se nejednalo o vážnou poruchu zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku. Závěry znalce jsou pak rovněž v souladu se soudní judikaturou, podle níž lze delší dobu trvající poruchu zdraví považovat za těžkou újmu na zdraví jen tehdy, trvala-li po celou dobu.

12. Obžalovaný se ztotožňuje s právním názorem okresního soudu, že o jeho odpovědnosti by bylo možno uvažovat pouze tehdy, pokud by jeho jednání vybočilo z běžného způsobu rámce hry, což není posuzovaný případ. Odkazuje potom na právní názory vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky. Konkrétně pak cituje z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 493/2015 ze dne 20.5.2015, podle něhož, při hodnocení, zda jednání hráčů kopané, v jejímž důsledku došlo k újmě na zdraví, je chování v rozporu s ustanovením § 415 občanského zákoníku, je třeba zohlednit samotný charakter uvedeného sportu, jenž je svou povahou velmi

dynamický a při němž dochází ke vzájemnému kontaktu hráčů a následkem toho i ke zvýšenému riziku jejich zranění. Každý, kdo se takového sportu účastní, si musí být tohoto rizika vědom a určitou, v daném druhu sportu obvyklou míru rizika tedy vědomě akceptuje. Pokud dojde ke zranění hráče, je namístě posoudit nejen, zda spoluhráčem provedený herní zákrok byl v souladu s předepsanými pravidly hry, ale též za jakých okolností k němu došlo a zda jeho negativní následek byl pro daný okamžik nevyhnutelný v důsledku nastalé herní situace. Pro posouzení intenzity porušení pravidel nemůže být rozhodujícím hlediskem závažnost následků, které nic nevyovídají o tom, jakou povahu (závažnost, neobvyklost, míra zavinění) mělo porušení pravidel a za jakých okolností k němu došlo. Stejně tak nemůže být závažnost následků bez dalšího dokladem o brutalitě zákroku (k vážnému zranění může dojít i v důsledku hry, která je zcela v souladu s pravidly). Excesem rovněž není každé porušení pravidel, nýbrž takové jednání, které zjevně vybočuje z běžného způsobu hry.“

13. Obžalovaný se vyjadřuje k argumentaci státní zástupkyně týkající se záznamu v jeho herní kartě, kdy byl před i po projednávaném jednání vyloučen pro tělesné napadení protihráče. Obžalovaný se domnívá, že jeho jednání je potřeba hodnotit v souvislosti s ostatními důkazy a nelze jej nijak přeceňovat. Soud měl totiž k dispozici pouze jeho hodnocení, nikoliv hodnocení dalších hráčů jeho týmu, ani týmu poškozeného. Nelze tudíž provést komparaci všech osob a určit, do jaké skupiny hráčů obžalovaný patří. Hodnocení obžalovaného je tak v podstatě vytrženo z kontextu, ačkoliv se na první pohled může zdát, že je často trestán. I kdyby tomu tak skutečně bylo, má tento důkaz minimální vypovídací hodnotu ve vztahu ke konkrétnímu zákroku na poškozeného, který je předmětem trestního řízení, neboť v tomto řízení soud neřeší jednotlivá jednání obžalovaného uvedená v jeho hodnocení jako hráče okresního přeboru, ale posuzuje konkrétní zákrok na poškozeného. Ten však nevybočil z běžného rámce hry. Obžalovaný provedl skluz čelně, šikmo zprava, nikoliv z boku či zezadu a byla při něm zasažena nejen levá noha poškozeného, ale míč, který měl poškozený v této době v držení, přičemž k tomuto obranému zákroku došlo v nepřerušené hře a nebylo současně prokázáno, že by takový zákrok provedl obžalovaný úmyslně ve snaze způsobit poškozenému újmu na zdraví. Nebylo současně ani prokázáno, že zákrok byl s ohledem na danou herní situaci nepřiměřený kvůli použití nepřiměřené síly, která nebyla potřebná k zákroku a dále že obžalovaný v průběhu téhož zápasu nepodrazil poškozeného zcela náhodně a ojedinele a byl již za obdobný zákrok napomínán žlutou kartou. Obžalovaný se tedy domnívá, že závěr okresního soudu o zproštění viny byl správný.

14. Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání státní zástupkyně přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonost a odůvodněnost celého výroku napadeného rozsudku a přezkoumal i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad.

15. Krajský soud v dané věci již rozhoduje podruhé. Proti prvnímu zprošťujícímu rozsudku podala státní zástupkyně také odvolání a krajský soud po jeho přezkoumání věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí s konkrétními pokyny k doplnění dokazování i hodnocení provedených důkazů.

16. Okresní soud téměř všechny pokyny krajského soudu splnil. Zamítl však návrh zmocněnce poškozeného na vypracování revizního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství.

17. Po přezkoumání spisového materiálu a druhého zprošťujícího rozsudku krajský soud již nezjistil v řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku žádné procesní vady opětovně vedoucí k jeho zrušení. Okresní soud provedl všechny podstatné důkazy ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu, které mu umožnily zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností. Okresní soud pak všechny důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v souhrnu a dospěl ke správnému závěru o zproštění obžalovaného viny.

18. Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, připomíná krajský soud, že to je ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně, tedy soudu, před kterým byly důkazy provedeny. Tento postup je samozřejmě výsledkem respektování zásady bezprostřednosti a ústnosti a z toho vyplývá, že odvolací senát do hodnocení důkazů, které bylo provedeno soudem prvního stupně, zásadně zasahovat nemůže, ledažeby zjistil, že některé podstatné důkazy okresní soud vůbec nehodnotil anebo, že hodnocení důkazů je nelogické a vnitřně rozporné. Nic takového ovšem odvolací senát již nezjistil, domnívá se, že okresní soud hodnotil všechny podstatné důkazy a jeho hodnocení důkazů a závěr o zproštění obžalovaného viny je logické a přesvědčivé.

19. Je pravdou, že nalézací soud mohl podrobněji vyhodnotit obsahy svědeckých výpovědí namísto pouhého vypsání obsahu do odůvodnění napadeného rozsudku. Vyhodnotil ale, že všichni slyšení svědkové potvrdili, že obžalovaný i poškozený byli v pohybu. Za rozhodujícího svědka pak považuje nalézací soud rozhodčího [příjmení], který zákrok obžalovaného posoudil na žlutou kartu a nepovažoval jej za surovou hru, ale pouze za nesportovní chování, když tento svědek se nacházel nejbližše vyšetřovanému zákroku, přibližně 5 až 7 metrů. Svědek si sice nebyl jistý, zda měl poškozený míč v době zákroku obžalovaného u nohy, ale několikrát během dokazování zopakoval, že jednání obžalovaného neposoudil jako surovou hru a že následek, tedy zranění za podobný zákrok několikrát ve své praxi zažil. Jednání obžalovaného posoudil jako hrubé nesportovní chování, nikoliv jako surovou hru.

20. Závěr okresního soudu dovozený z provedených důkazů považuje krajský soud za logický, těžko jej lze napadnout. Ve výpovědích svědků byly rozpory, které sice nalézací soud důsledně nevyhodnotil, ovšem podle názoru krajského soudu již rozpory mezi svědky nelze odstranit. Každý ze svědků vnímal nastalou situaci jinak.

21. Obhajoba namítala, že okresní soud znovu dostatečně nevyhodnotil náčrtky svědků, které se výrazně lišily. Krajský soud si náčrtky svědků týkající se postavení hráčů v době zákroku podrobně prohlédl a zjistil, že z náčrtků není ani zřejmé, kde přesně na fotbalovém hřišti k zákroku došlo, každý ze svědků zařadil zákrok odlišně od ostatních, někdo blíž k bráně, někdo blíž k zámezí, někdo víc do hřiště. Z náčrtků nelze dovodit nic konkrétního, pouze to, že svědek [příjmení], tedy rozhodčí, byl zákroku nejbližše. I krajský soud je toho názoru, že nelze již rozpory ve výpovědích svědků ani v náčrtcích zcela odstranit a není reálné provádět ani nějaké další dokazování, které by situaci lépe osvětlilo.

22. Okresní soud klade důraz zejména na výpověď rozhodčího svědka [příjmení], což je logické, neboť se jedná o odborného svědka, který nemá důvod stranit ani jednomu týmu a nacházel se u zákroku nejbližše. Aby mohlo být jednání obžalovaného řešeno v rovině trestního práva, muselo by být podle krajského soudu jednoznačné, že v době zákroku obžalovaného už byl míč zcela jinde, tzn. v zázemí nebo u jiného hráče. Obdobná situace je řešena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 493/2015, ze kterého obhájce obžalovaného podrobně cituje ve vyjádření k odvolání státní zástupkyně. Pokud by bylo provedenými důkazy prokázáno, že míč byl již mimo hrací plochu, pak se krajský soud domnívá, že by bylo možné jednání obžalovaného posoudit jako trestný čin. Ovšem to provedenými důkazy prokázáno nebylo. Je zřejmé, že se jednalo o hraniční situaci, ovšem v takovém případě se musel nalézací soud řídit zásadou in dubio pro reo, tzn. v pochybnostech ve prospěch obžalovaného. A pochybnosti o tom, jakým způsobem přesně došlo k nárazu na nohu poškozeného a tím k jeho zranění, dány jsou.

23. Okresní soud navíc nedovodil jako následek jednání obžalovaného těžkou újmu na zdraví u poškozeného. Okresní soud se při hodnocení, zda byla poškozenému způsobena těžká újma na zdraví či nikoliv, soustředil výlučně na závěry znaleckého posudku, ze kterého vyplývá, že porucha zdraví poškozeného nebyla vážná. Krajský soud se ale domnívá, že situace je hraniční, což vyplynulo zejména z výpovědi svědkyně [příjmení], která se o obžalovaného starala. Podle ní bylo zranění vážné, bylo bolestivé, poškozený musel být po dlouhou dobu odkázán na pomoc druhých. Zejména z praxe při hodnocení obdobných případů se krajský soud domnívá, že zranění

poškozeného by bylo možné považovat za delší dobu trvající poruchu zdraví, tedy za těžkou újmu. Nicméně okresní soud se přiklonil na stranu obžalovaného v souladu s presumpcí nevinny i v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Navíc znalec v doplňku znaleckého posudku i ve své výpovědi při hlavním líčení uvedl, že pokud by obžalovaný naskočil na nohu poškozeného, tedy dle verze poškozeného, došlo by ke zranění, které by spíše spočívalo v poranění kolenního kloubu a přetrhání vazů, nikoliv ve zlomenině holenní kosti.

24. Situace byla komplikovaná a obžalovaný podle názoru odvolacího soudu jednoznačně svůj zákrok přehnal. Zda postačovalo pouhé uložení žluté karty je diskutabilní. Ani ze skutečnosti, že obžalovaný je často při fotbalových zápasech vylučován z důvodu agresivního chování, nelze jednoznačně dovodit zavinění ke stíhanému jednání ani nějaké zásadní vybočení z fotbalové hry. Není možné totiž vyloučit, že v době, kdy se obžalovaný rozhodl pro zákrok, mohl poškozený mít míč ještě u nohy.

25. S ohledem na uvedené skutečnosti nemůže krajský soud zasahovat do rozhodnutí okresního soudu, pokud vyhodnocení jím provedených důkazů je logické. Krajský soud proto odkazuje na zdůvodnění okresním soudem, který s ohledem na přetrvávající pochybnosti o tom, jakým způsobem k zákroku došlo, v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, obžalovaného obžaloby zprostil, neboť dospěl k závěru, že žalovaný skutek není trestným činem.

26. S ohledem na uvedené skutečnosti v podrobnostech s odkazem na odůvodnění napadeného rozsudku okresním soudem krajský soud zamítl odvolání státní zástupkyně podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 23. června 2020

JUDr. Eduard Wipplinger
předseda senátu